

— Истинниятъ богъ одушевява думитѣ ми, богъ комуто вече служъ, отговори съ геройска твърдостъ Христіанинътъ; говорихъ ти като съмъ увѣренъ че ради него челевѣчската доблестъ е предприела да събори шарлатанствата ти и гнусната ти религія. Преди да изгрѣе слънцето три пѣти, ты ще го видишъ. Трепери адскій мъртвопроричателю!

Възвълнува са тогасъ въ гърдытъ на египтянина сичко що природата му спазваше диво и страшно, като наслѣдіе отъ отечественния му климатъ, което до тогасъ едва можеше да обуздава и да прикрыва чрезъ искусствениата обхода и философската апатія. Една мисль са замѣнуваше съ друга, той гледаше предъ себе си необорима преграда за съединеніето си съ Иона ако ще бы и съ законенъ начинъ, гледаше помощника на Главка въ борбата, въ която бѣ изгубилъ надѣждитѣ си, охульника на името си, който са заканваше да охули Изида на която той и безъ вѣра въ нея служаше, глѣдаше най подиръ предъ себе си челоуѣкъ който бѣ сарѣшилъ да открие шарлатанствата и злодѣйствата му. Името му, славата му и може бы и животътъ му бѣдствувахъ, и стори му са че е опредѣленъ и настанѣлъ страшныйтъ день за погубванъето му. Отъ самытъ уста вече на Апкида познаваше че той бѣ пригърнѣлъ Христіанството, и знаеше колко бѣ непобѣдима ревниостъта която одушевяваше новопросвѣтенитѣ въ тѣзи вѣра. Такъвзи врагъ имаше предъ себе си Арбакъ и тури вече рѣка на стилета си, врагътъ бѣше во властѣта му; той вече хвърли бързъ погледъ но около си за да са увѣри вижда ли го нѣкой: Мълченъето и тишината го касърчихъ.

«Иди прочее въ Адъ, рече въ себе си, иди дързскій, умразна пречка на щастіето ми.»

И като са обърнѣ Апкидъ за да си иде, Арбакъ си издигнѣ ржката и два пѣти заби стилета си въ гърдытъ му.

Паднѣ Апкидъ прободенъ въ сърцето, паднѣ нѣмъ до храма безъ даже да постене.

Арбакъ го изгледа съ радость на дивчакъ, който навива неприятелъ си, но тосъ часъ му доде на умъ ясната идея на опасностьта, и побърза та отры стилета си добръ въ трѣвата и о дрехитѣ на убитыя; послѣ са загърнѣ въ тогата си и са готвяше да си отиде, но тосъ часъ съгледа че идеше направо единъ момъкъ, на когото колѣнитѣ нѣкакъ странно са олюлявахъ. Сребристая свѣтлина на лупата показваше лицето му поблѣдно и отъ мраморп. Египтянинътъ тосъ часъ позна образа и черытъ на Главка, който въ